

Susan Rogersová
Ogi Ogar

MIL
LO
VA
NA

HUDBA

Čo o vás vypovedá muzika, ktorú milujete

Susan Rogersová
Ogi Ogas

MILOVANÁ

HUDBA

Čo o vás vypovedá muzika, ktorú milujete

Susan Rogersová
Ogi Ogas

MILOVANÁ HUDBA

Vydala GRADA Slovakia s.r.o.
Moskovská 29, 811 08 Bratislava 1
www.grada.sk
Tel.: +421 2 556 451 89
ako svoju 223. publikáciu

Z anglického originálu *This Is What It Sounds Like: What the Music You Love Says About You*, vydaného vydavateľstvom W. W. Norton & Company, Inc., v roku 2022, preložil do slovenčiny Martin Lukáč.

Jazyková redakcia Anetta Letková
Návrh obálky, grafická úprava a sadzba Marek Kulka
Zodpovedná redaktorka Natália Kulková

Vydanie 1., 2024
Počet strán 304
Tlač FINIDR, s.r.o.

Copyright © 2022 by Susan Rogers and Ogi Ogas
All rights reserved.
Slovak edition © GRADA Slovakia s.r.o., 2024
Translation © Martin Lukáč, 2024

Upozornenie pre čitateľov a používateľov tejto knihy
Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto tlačenej či elektronickej knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa. Neoprávnené použitie tejto knihy bude trestne stíhané. Automatizovaná analýza textov alebo údajov v zmysle článku 4 smernice 2019/790/EÚ a použitia tejto knihy na tréningovanie AI sú **bez súhlasu nositeľa práv zakázané.**

ISBN 978-80-8090-698-6 (ePub)
ISBN 978-80-8090-697-9 (pdf)
ISBN 978-80-8090-696-2 (print)

Venované Artovi, ktorého hudba zachránila

Ten pocit absolútnej slobody – keď sa človek oddá
všemocnému svetu... A následne nadobudne silný pocit,
že, hoci netuší prečo, je súčasťou všetkého navôkol.

– producent Sam Phillips o živote zasvätenom nahrávaniu

OBSAH

PREDOHRA	9
1. KAPITOLA AUTENTICKOSŤ Takto znie expresia	23
2. KAPITOLA REALISTICKOSŤ Takto vyzerá hudba	43
3. KAPITOLA NOVOSŤ Takto znie odvaha riskovať	75
4. KAPITOLA MELÓDIA Takto sa cíti hudba	104
5. KAPITOLA TEXT PIESNE Takto znie identita	133
6. KAPITOLA RYTMUS Takto sa pohybuje hudba	166
7. KAPITOLA ZAFARBENIE TÓNU Toto je to, čo vyvoláva hudba	193
8. KAPITOLA FORMA A FUNKCIA Takto to znie producentovi nahrávky	225
9. KAPITOLA ZAMILOVANIE SA Vaša hudba	256
CODA	283
POĎAKOVANIE	286
POZNÁMKY	289
BIBLIOGRAFIA	295

Text na obale:

Počúvanie tejto knihy

Táto kniha vás pozýva, aby ste si vypočuli veľa vybraných skladieb. Pre čo najlepší zážitok vám odporúčame vyhľadať a vypočuť si tieto nahrávky na populárnej hudobnej streamovacej službe, ako je Spotify, Tidal, Apple Music, Pandora, iHeartRadio alebo Amazon Music. Zoznam nahrávok z tejto knihy nájdete na webovej stránke: ThisIsWhatItSoundsLike.com.

PREDOHRA

Presne viem, v ktorom momente a kde som vykročila na cestu stať sa profesionálnou poslucháčkou hudby. Mala som dvadsať a bolo to na koncerte Led Zeppelin v aréne Forum v Los Angeles. Odvtedy som zažila stovky ďalších koncertov, tento však doteraz môžem zaradiť k tým najlepším, na akých som kedy bola. Robert Plant bol na svojom vrchole slávy rockového boha hypnotizujúceho dav vokálmi, zatiaľ čo gitarista Jimmy Page, oblečený v čiernom hodvábnom obleku vyšívanom oranžovo-karmínovými drakmi¹ pálil do publika jeden power akord za druhým. Keď sa však koncert blížil k polovici a skupina ešte stále nepredviedla klasiky ako *Kashmir* a *Stairway to Heaven*, uvedomila som si, že pre mňa nastal čas na odchod.

To, že musím ísť, mi lámalo srdce. V mojom živote bola hudba najpravdivejším zdrojom vášne a koncert ma uvádzal do vytrženia. Ak by som však nebola doma do pol jedenástej, vyfasovala by som niečo extra. Nie od rodičov. Mama mi zomrela, keď som mala štrnásť rokov, a s otcom som už nežila. V sedemnástich som odišla zo strednej školy a vydala som sa za staršieho priateľa, lebo som si myslela, že manželstvo bude najrýchlejšou cestou do bezpečia a k nezávislosti. Namiesto toho som sa v tomto manželstve ocitla v pasci zúfalstva a osamelosti. Môjmu manželovi bol môj záujem

o hudbu proti srsti, a ak by som prišla domov po jeho večierke, vo dverách som mohla byť pripravená na žiarlivý výbuch či na niečo ešte horšie. Keď Page spustil akustické arpeggiá v úvode *Bron-Yr-Aur Stomp*, ospravedlnila som sa svojim zmäteným priateľom a dôstojne som sa pobrala k východu.

Cítila som sa fakt bezmocne a mizerne. Celý svoj život som si užívala intenzívny, neodolateľný a ako keby bytostne dôležitý vzťah k hudbe – keď som ju počúvala, každá nota mi pripadala dôležitá a každý text sa mi zdal byť úprimný, zo srdca, napriek tomu ma však strach primäl odísť uprostred jedného z najvzrušujúcejších hudobných zážitkov môjho života, aby som sa vrátila na pusté, odľahlé miesto. Nečakane mnou zalomcoval vzdor. Zastavila som sa a v dramatickom štýle Scarlett O’Harovej som sa naklonila dozadu, zdvihla zrak k stropným trámom a sľúbila som si, že *jedného dňa sa na Forum vrátim a nastavím koncertný zvuk pre skvelú kapelu!*

Veľmi som sa nezaoberala tým, či bude vôbec možné premeniť sľub na skutok. V prvom rade som tak celkom ani netušila, čo vlastne majster zvuku robí, nieto ešte to, ako sa ním stať. Nevedela som hrať na žiadnom hudobnom nástroji, nespievala som. Nepoznala som nijakých hudobníkov ani nikoho z hudobnej branže. Živilo ma zošívanie srdcových chlopní na biomedicínskej montážnej linke. Bez ohľadu na to táto nepravdepodobná hudobná fantázia klíčila v odľahlom kúte môjho mozgu odvtedy, ako som, ešte veľmi mladá, uvidela fotografiu na zadnej strane albumu Sonnyho a Cher. Bol na nej muž sediaci pred rozľahlým pultom plným gombíkov, tlačidiel a posúvačov. Nápis na štítku pod jeho obrázkom hlásal *Zvukový inžinier*. Pamätám si, že keď som túto fotku videla prvýkrát, dostavil sa skôr pocit než myšlienka: *Robí nahrávky, ale nehrá na hudobnom nástroji! To by som možno dokázala!*

Krátko po koncerte Led Zeppelin som sa rozhodla svoj sľub splniť. Rozviedla som sa s manželom a s menej ako sto dolármi na bankovom účte som sa presťahovala do Hollywoodu. Profesionálnu audiospoločnosť som presvedčila, aby sa chopila šance a najala ma ako zvukovú techničku – praktikantku. Tam ma naučili inštalovať a opravovať sofistikované elektronické zariadenia v nahrávacích štúdiách, tých magických dielňach, v ktorých hudobní čarodeji vyrábali albumy. Práca zvukovej techničky sa ani zďaleka nezerala byť taká skvelá ako tvorba hudby či jej mixovanie, ale v priebehu pár rokov som vďaka nej získala dôverný pohľad na tvorbu nahrávok talentovaných umelcov ako Crosby, Stills a Nash, Jackson Browne a Bonnie Raitt.

Môj obdiv patril všetkým umelcom, ktorých hudbe som mala to šťastie slúžiť, mojím obľúbeným hudobným žánrom však bol soul: interpreti ako James Brown, Marvin Gaye, Al Green a Sly Stone. A vôbec sa nedalo pochybovať o tom, ktorý umelec je mojím najobľúbenejším. Nováčik, ktorý búral všetky konvencie rocku, popu a soulu: Prince. Môj idol však svoju hudbu nahrával inde a vedela som, že nikdy ani nevkročí do dverí losangeleského štúdia, v ktorom som pracovala. Potom mi však začiatkom leta 1983 v jeden deň, ktorý mi zmenil život, zavolať bývalý priateľ, zamestnaný ako hlavný technik pre Westlake Audio, štúdio, ktorému dával prednosť Michael Jackson. Johnovým drsným bostonským prízvukom sa v telefóne ozvalo: „*Kočka, tvoja práca snov čaká na teba! Prince akurát hľadá zvukového technika!*“ V tom momente mi bolo jasné, že táto práca bude moja. Princovým fanúšikom som bola od chvíle, keď som počul jeho prvý singel *Soft and Wet*. Tóny tejto piesne sa niesli z boxu na kolenách čierneho tínedžera vzadu v autobuse, ktorý sa vliekol po Sunset Boulevard v Hollywoode a smeroval na

východ. Princa som niekoľkokrát videla na turné a mala som všetky jeho albumy. Vďaka šuškačke v našej profesionálnej sieti som vedela aj o tom, že s obľubou pracuje so ženami.

Jeho žánre ohýbajúci zvuk a avantgardný profil z neho urobili zriedkavo sa vyskytujúci zjav, eklektického outsidera v očiach folk-rockových hudobníkov, ktorými som bola obklopená v južnej Kalifornii. Lenže skutočnosť, že som bola jednou z hŕstky žien, ktoré pracovali v zvukárskom odvetví, zase zriedkavo sa vyskytujúci zjav robila zo mňa. Žiadny zo skúsenejších technikov v Los Angeles nemal záujem o takýto angažmán, keďže si to vyžadovalo presťahovanie sa na Stredozápad, tisíce kilometrov od epicentra zábavného priemyslu. Ja som na druhej strane bola ochotná opustiť všetkých a všetko, presťahovať sa do Minneapolisu a stať sa osobnou zvukovou techničkou pre umelca, ktorý pre mňa znamenal najviac.

Prince sa práve vrátil z turné k svojmu prelomovému dvojalbumu s názvom *1999*. Začínal s prácami na svojej ďalšej nahrávke a prvou vecou, ktorú odo mňa potreboval, bolo nainštalovanie nového nahrávacieho pultu v jeho dome. Dokončenie tejto práce mi trvalo asi týždeň a potom sme si z času na čas začali vymieňať medzi sebou pár viet (Prince bol povestný svojou mlčanlivosťou, obzvlášť vtedy, keď pracoval). Tých niekoľko krátkych konverzácií, ktoré medzi nami prebehli, sa týkalo vybavenia a praktických záležitostí, ale jedného dňa, keď som sa viezla k bráne pred jeho domom, hrala mi v autorádiu *Thank You (Falettinme Be Mice Elf Agin)* od Sly and the Family Stone. Stiahla som okienko auta a stlačila tlačidlo interkomu. Odpovedal Prince... tak, že si skladbu spieval spolu s rádiom.

Možno práve vtedy si prvýkrát uvedomil, že my dvaja máme rovnaký hudobný vkus – že, ako mal s obľubou vo zvyku hovoriť,

„žijeme na tej istej ulici“. Možno práve preto ma po tom, čo som dokončila inštaláciu a opravu zariadenia, nečakane pozval, aby som si sadla do kresla nahrávacieho inžiniera.

Medzi zvukovým technikom a nahrávacím inžinierom sa rozprestiera celý vesmír rozdielov. Pokiaľ by sme použili analógiu z filmového priemyslu, nahrávaci inžinier je ako kameraman, zatiaľ čo audiotechnik je ako člen tímu, ktorý má na starosti opravy kamery. Prince si však neuvedomil – alebo, čo je pravdepodobnejšie, mu to bolo jedno –, že nemám nijaké skúsenosti v umení práce so zvukom. S dôverou sa spoľahol na moje technické znalosti a hádam priodvážne bol ochotný dôverovať mojej schopnosti počúvať. To bola ohromná príležitosť pre niekoho takého odhodlaného preraziť v hudobnom priemysle. Pracovať na nahrávkach som sa učila od jedného z najoriginálnejších hudobných mysliteľov jeho generácie, počúvala som, čo počul on, počúvala som jeho ušami. Moja prvá profesionálna skúsenosť v kresle zvukového inžiniera mi pomohla uvedomiť si, že všetky tie šťastné hodiny, ktoré som strávila počúvaním nahrávok, mi poskytli bohatý mentálny rámec na robenie hudobných rozhodnutí. Keď zvuková inžinierka ovládne prácu s technickými nástrojmi v odbore, ďalším krokom je naučiť sa používať tieto nástroje na tvorbu niečoho, čo sa jej páči. Počúvanie nahrávok, teda moja celoživotná láska, mi pomohlo posunúť zvuk ďalej a dospieť k niečomu, čo môj nový šéf schválil.

Albumom, na ktorom sme v tom suterénnom štúdiu pracovali, bol *Purple Rain*. Stal sa jedným z najúspešnejších a najvplyvnejších albumov všetkých čias, predalo sa ho viac ako 25 miliónov kópií a Princovi vyniesol dve GRAMMY a Oscara. Na prvom mieste v rebríčku *Billboard Top 200* sa udržal dvadsaťštyri týždňov, čo bolo šieste najdlhšie takéto umiestnenie v histórii.

Ako zvuková inžinierka som Princa sprevádzala na turné *Purple Rain* a jedným z miest na tejto šnúre bolo Los Angeles Forum. Aj keď som neprežívala svoju vysnívanú rolu toho, kto mixuje zvuk na zvukárskom pulte v koncertnej sále, dostala som sa k tomu, čo pre mňa bolo ešte lepšou prácou: nahrávala som šou v mobilnom audiokamióne zaparkovanom za pódium. Tento koncert mal byť zaznamenaný pre budúce generácie a ja som toho bola súčasťou.

Dá sa povedať, že vo všeobecnosti to bol bežný, rutinný deň na turné. Svetelné a zvukové systémy boli nastavené a odskúšané. Podstavce a javiskové rekvizity stáli na svojom mieste. Nastavené, nasmerované a skontrolované boli takisto nástroje a mikrofóny. To všetko vďaka šikovným rukám dobre vyškoleného personálu turné. Tento konkrétny koncertný deň bol však pre mňa čímkoľvek, len nie rutinou.

Počas zvukovej skúšky kapely som krok za krokom absolvovala zvyčajný sled svojich úloh: nastavenie mikrofónu, zosilnenie a starostlivé sformovanie znenia. Po celý ten čas som však vysoko nad hlavou cítila tie stropné trámy. Presne som si pamätala, kde na tribúne som pred ôsmimi rokmi stála, keď som skladala svoju príslahu, ktorá vôbec nemusela byť naplnená. Teraz sa však naplňala. Bola som profesionálnou nahrávacou inžinierkou pracujúcou pre môjho najobľúbenejšieho umelca na svete.

Niekoľko hodín pred vystúpením som do Princovej šatne doniesla kazetu z našej zvukovej skúšky, aby sme na poslednú chvíľu prebrali niekoľko detailov. Sedel sám pri maskérskom stole. Aj keď som mu len málokedy prezradila niečo osobné, tento moment pre mňa znamenal príliš veľa na to, aby som si to nechala pre seba.

„Prince, chcem ti niečo povedať.“

Otočil sa ku mne so zvedavou tvárou. Povedala som mu o sľube,

ktorý som si dala na koncerte Led Zeppelin, a zakončila som svoj príbeh tým, čo bolo, ako som dúfala, niekoľko jednoduchých slov vyjadrujúcich jednoduchú pravdu: „... a len by som sa ti chcela poďakovať, že si splnil môj sen.“

Prince bol všeobecne známy ako niekto, kto sa vyhýbal nezáväznej konverzácii a zbytočným osobným rozhovorom a uprednostňoval vyjadrenie svojich myšlienok v textoch, ktoré písal. Či už na verejnosti, alebo pri práci medzi spolupracovníkmi si udržiaval pokerovú tvár, aby svoje umenie chránil pred neustálym rozptyľovaním spôsobovaným svojím hviezdny statusom. Iba zriedkakedy som pod týmto závojom videla skutočného Princa z čias, keď ešte nebol celebritou, dnešný večer však bol jedným z tých vzácných momentov. Na tvári sa mu rozžiaril široký úsmev vyjadrujúci úprimnú radosť z naplnenia mojej fantázie – a v jeho očiach som rozpoznala, že svoj sen žije aj on sám. Nebolo treba povedať nič viac. Išlo o jeden z našich najrezonujúcejších momentov počas štyroch mimoriadne produktívnych rokov, ktoré sme spolu prežili.

Po čase som sa vrátila do Los Angeles, kde som začala pracovať ako nezávislá nahrávacia inžinierka. Nahrávacie spoločnosti a umelci si čoskoro začali uvedomovať, že disponujem dobrým sluchom a technickými zručnosťami, a tak moja kariéra urobila ďalší krok vpred, keď som postúpila na pozíciu producentky nahrávok. Ak možno nahrávacieho inžiniera prirovnať k filmovému kameramanovi, potom producent je ako režisér, riadi a usmerňuje výkony, kriticky hodnotí aranžmány a hotový produkt tvaruje tak, aby sa podarilo splniť jeho umelecké ciele.

V polovici deväťdesiatych rokov som sa stala jednou z mála úspešných producentiek hudobných nahrávok v priemysle, ktorému dominovali muži. (Počas väčšiny mojej kariéry za mixážnym

pultom v osemdesiatych a deväťdesiatych rokoch by ste na prstoch jednej ruky mohli spočítať ženy, ktoré sa profesijne realizovali výlučne v tejto úlohe.) Nahrávala, mixovala a/alebo produkovala som hudbu s rôznymi umelcami, a to aj s pojмами ako David Byrne, Tevin Campbell, Rusted Root, Robben Ford a Geggy Tah. Pracovala som na zlatých a platinových albumoch vrátane spolupráce na *One Week* od Barenaked Ladies, ktorý sa stal hitom *Billboardu* #1. Dosiahla som vrchol profesionálneho počúvania hudby: premieňala som piesne na *nahrávky* – predmety prebúdžajúce v poslucháčoch oddanosť a náklonnosť. Napriek tomu, že som počas veľkej časti svojej kariéry úzko spolupracovala s niektorými spomedzi najtalentovanejších hudobníkov v tejto branži, vo svojom hlbokom súkromí som sa často pristihla pri tom, že si kladiem znepokojivú otázku.

Bolo *počúvanie* hudby naozaj niečím, na čom záleží?

Aj keď mi za prácu dobre platili a neustále som si získavala rešpekt svojich kolegov, cítila som, že v štúdiu je neviditeľná hranica, ktorú neviem prekročiť. Vo svojom vnútri som stále bola „iba“ poslucháčkou. Často som sa nechala ovplyvniť tým, čo navrhovali hudobníci, hoci môj názor na to bol opačný, pretože som bola presvedčená, že moje vlastné názory týkajúce sa hudby nie sú také dôležité ako názory skladateľa alebo interpreta. Prijala som rolu nahrávača a vážila si ju, no počas viac do hĺbky idúcich rozhovorov o fungovaní hudby som sa niekedy cítila ako niekto, kto stojí bokom od toho celého.

K môjmu presvedčeniu o dôležitosti počúvania nedošlo zo dňa na deň, začiatok posunu v nazeraní však môžem vystopovať k pamätnému stretnutiu s jedným z najslávnejších hudobníkov všetkých čias: džezovou legendou Milesom Davisom. Hoci zárodku múdrosti, ktorý zasadil, trvalo niekoľko rokov, kým úplne rozkvitol,

nakoniec zmenil môj pohľad na to, o čom je v konečnom dôsledku počúvanie hudby, a priviedol ma k napísaniu tejto knihy.

Jedného dňa sa Miles zastavil u Princa doma v Minnesote na večeru a aby si vypočul niekoľko našich spoločných vecí. Keď dojedli, zišli dole do štúdia, kde som čakala. Miles sa ocitol chrbtom priamo pred mnou, keď sa rozprával s Princovým otcom, džezovým klaviristom Johnom Nelsonom. Dvaja ostrieľaní hudobníci boli pohlúbení do zvláštnej večernej konverzácie o nohaviciach.

„Fakt sa mi páčia tie pruhované nohavice, ktoré nosíš,“ povedal Princov otec.

„Nenosím pruhované nohavice,“ odvetil Miles.

„Ale áno, videl som ich na tebe.“

„Kde si ma videl v pruhovaných nohaviciach?!“

„V televízii! Na udeľovaní GRAMMY!“

„Nemám žiadne pruhované nohavice!“

„Máš! Sú čierne-biele!“

„Hovorím ti, že nemám žiadne pruhované nohavice!“ nedal sa Miles.

Z ničoho nič sa obrátil a vyvalil svoje slávne blýskavé okrúhle oči len pár centimetrov od mojej tváre. Ani sa nepohol a zvolal: „Áno, mám!“, akoby sa celý čas rozprával so mnou. „Sú vyrobené z úhora ako vo Vietname!“

Neuhýbajúc som vyhrkla: „Z ÚHORA?! Ako vo Vietname?!“

Miles Davis stál pevne na svojom mieste, s tvárou neprijemne blízko mojej, a spustil na mňa rýchly prívál otázok:

„Kto si?“

„Susan.“

„Odkiaľ si?“

„Z Anaheimu.“

„Čím sa zaoberáš?“

„Som zvukárka.“

„Ako dlho si tu?“

„Zopár rokov.“

Ako príval pokračoval, postupne mi dochádzalo, že džezoví hudobníci sa oddávajú takejto svojskej výmene názorov: Miles „hral“ slovné riffy a mojou úlohou bolo reagovať na ne. Bez prestávky prechádzal tam a späť, ako keby improvizoval s kolegom inštrumentalistom. Začala som byť zľahka hrdá na to, že som mu podania vracala a držala s ním krok. Pri vyvrcholení nášho duetu Miles vypálil s vyhlásením, ktoré ma inšpirovalo prehodnotiť hodnotu môjho prínosu k hudbe.

„Si hudobníčka?“

„Nie som.“

„To je v poriadku,“ poznamenal, stále upierajúc veľké okrúhle oči do tých mojich. „Niektorí z najlepších hudobníkov, ktorých poznám, nie sú hudobníci.“

Nato sa odvrátil a to bol koniec improvizovanej jam session.

V ten deň som Milesovmu záhadnému vyhláseniu úplne nerozumela, mala som však pocit, že povedal niečo, čo bolo pravdivé a takisto rozhodujúce pre pochopenie podstaty hudby. Jeho slová sa okolo môjho vedomia vznášali počas toho, ako som spolupracovala s hudobníkmi, producentmi a inžiniermi, ktorí hudbu skúmali od najmenších detailov až po najväčšie celky. Keď som v štúdiu naberala na sebadôvere a sledovala som pri práci väčšiu škálu rozmanitosti hudobných myslí, pomaly som si uvedomovala, že rozvíjam perspektívu, ktorá by sa mohla uplatniť popri formálnych hudobných teóriách vyučovaných na konzervatóriách ako Julliard a Berklee.

Počúvanie hudby – sledovanie toho, čo v piesni funguje a čo

nefunguje, vnímanie jej rytmov a melódií, ako keby boli súčasťou vášho tela rovnako ako prsty a boky – je neodmysliteľnou súčasťou toho, *čím hudba je*. Povedané na rovinu, bez poslucháča hudba neexistuje. Vnímaním, cítením a reagovaním na mnohé dimenzie piesne poslucháč uzatvára tvorivý kruh a dotvára hudobný zážitok. V tom, čo vyhlásil Miles Davis, bolo obsiahnuté implicitné presvedčenie, že *pokiaľ ide o vytvorenie hudobného zážitku*, môže byť akt počúvania hudby rovnako dôležitý ako akt jej zahrania.

Všimnite si však tento rozhodujúci podmieňovací spôsob. *Môže byť*. Nepochádza k tomu automaticky. Počúvanie nie je to isté ako počutie. Počúvanie je aktívny, nie pasívny proces a stať sa kompetentným hudobným poslucháčom si vyžaduje zvedavosť, úsilie a lásku. Je však na to potrebné ešte aj niečo iné – niečo, čoho úplné pochopenie mi trvalo roky. *Vyžaduje si to pochopenie a prijatie vašej jedinečnej identity ako poslucháča*. To je dôvod, prečo som napísala túto knihu: aby som vám pomohla lepšie pochopiť „ulicu, na ktorej žijete“, aby ste zo svojho vzťahu k hudbe mohli vyťažiť viac, dokonca aj v prípade, že (tak ako ja!) nerozoznáte notu fis od noty ges.

Na našich hudobných stretnutiach každý z nás hľadá rôzne, iné, vlastné zážitky a emocionálne odmeny. Niektorí poslucháči uprednostňujú piesne, ktoré vyvolávajú sladkú nostalgiu, zatiaľ čo iní potrebujú groove, ktorý zodpovedá ich vnútornému rytmu. Ďalší chcú, aby počas toho, ako počúvajú svoje obľúbené nahrávky, ich predstavivosť putovala, zatiaľ čo iní si užívajú vizualizáciu konkrétnych scén spojených s textom piesne. Niektorí túžia po inovatívnom zvukovom dizajne, zatiaľ čo pre iných je to všetko o basoch. Veda skrátka len na základe objektívnych vlastností hudobnej skladby nedokáže predpovedať, ako na ňu človek zareaguje. *Funkcie hudby nepredpokladajú lásku, ale počúvanie hudby* áno. Dvaja ľudia môžu